

Dar Iisus nu voi a respunde de loc; cuvântarea sa era așintată asăpra lui Erodi; de căt, i se skim-basse espressionea: din aspru, mi pstemă zice din amenințtoare ce era la încheiță, se făcuse earu mțreață mi linu.

Erodi simți că, pentru ca să poată săfferi acea cuvântare făr'a se țurea, aveà nevoie de a întrita căvintă să însuși.

Аша дар елă respunse:

— Еї bine, tu stai nemışkată, în loc de a lăkra! Че аштеңи дар, Messio?... А! tu каңи фру indoială, în mintea ta, care minune poate să mțconvingă mai bine... Атнчи воі са-ңи ажаță, кчи воі ка mirarea mea pentru tine să fі mțreață, tu care zichi că estі mai бъртнă de căт Moisi, tu care zichi că estі mai 'naintea lui Abramă, tu care zichi că estі totă într'нă timpă ка лămea! Еї bine, zitu-te: d'aci se vede călmea Moriaș, d'assăpra крăia se інаң темлă; zi kresteї dașpite ачелăи темлă: „ікину-te ла mine, кчи еă sântă fілă Domnăлă.“ Дака креаста се ва плека ми се ва ікину ңие, nu нăмай că te іndrepтеă, dar ікнэ те ми мțрескă.

Iisus țăkă.

— А! зрмă Erodi, іңи черă ми еă преа млă! ми катă să mț mțsoră ка фелă minuniloră ne care te-аї депинă а ле face...

Аї інвιαță ne fіка Жаиреэ, аї інвιαță ne Lazară; еї bine, să ne інтоарчемă de ла ресъріță ла меаță-зи, de ла темлă supе mormintăлă імпэрацілорă. Інтр'а-честă mormintă закă oasele mareлă імпэратă David